

BROOS GELUK

Olga van der Meer

BROOS GELUK

Uitgeverij Zomer & Keuning

Van Olga van der Meer verschenen eerder bij Uitgeverij Zomer & Keuning o.a.:

Zussen

Stroomversnelling

Met open ogen

Hart te huur

Onzichtbaar verbonden

ISBN 9789401907156

ISBN e-book 9789401907163

NUR 344

© 2016 Uitgeverij Zomer & Keuning

Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Liesbeth Thomas, t4design

www.zomerenkeuning.nl

olgavandermeer.jouwweb.nl

Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 1

‘De moeite om een kraamfeest te organiseren kunnen we onszelf wel besparen.’ Jelle Schuurman maakte een hoofdgebaar naar zijn opgewonden, door elkaar heen pratende schoonfamilie, met zijn allen verzameld om het wiegje. De vrouwen slaakten vertederde kreten, de mannen stonden er wat onbeholpen naast. De pasgeborene, baby Esmeralda, leek zich niets van de drukte aan te trekken. Op de arm van haar trotse oma sliep ze dwars door alle commotie heen. ‘Ze zijn er allemaal al. De enigen die ik nog mis, zijn Martine en Jan.’

‘Die hadden vandaag een teambuildingsdag van Jans werk,’ wist Chantal. Ze leunde uitgeput in de kussens. Hoewel ze duidelijk doodmoe was, straalde ze. ‘Hun telefoons staan uit. Martine heeft me gisteravond nog dringend verzocht om vooral vandaag niet te bevallen.’

‘Niet gelukt,’ zei Jelle met een brede, trotse grijns op zijn gezicht.

‘Ze horen het vanzelf wel als ze hun mobieltjes straks weer aanzetten. Ik neem tenminste aan dat je Martine wel hebt gebeld en het bericht hebt ingesproken.’ Vragend keek Chantal haar echtgenoot aan.

‘Natuurlijk. Hoewel het ook geen probleem zou zijn als ik dat niet had gedaan,’ zei Jelle op droge toon. Weer knikte hij naar de andere aanwezigen. ‘Jouw familie is net een tamtam bij dit soort

gebeurtenissen. Ongetwijfeld hebben ze allemaal al op Martines voicemail ingesproken.'

'Vast wel. Het is fijn dat ze altijd allemaal zo meeleven. Hoewel ik op dit moment heel blij ben dat jij enig kind bent,' voegde Chantal daar met een grimas aan toe. 'Stel je voor dat jij ook twee broers en drie zussen zou hebben, met aanhang. Dan hadden we een zaaltje moeten huren voor de bevalling.'

'Dat is het nadeel van bevallen op een zaterdagochtend, iedereen is vrij. Helaas hadden ze niet allemaal een afspraak vandaag,' grinnikte Jelle.

'Ben je gek? Ze hebben allemaal al dagenlang startklaar gezeten voor dit moment.'

'Erg lief, maar ik ga hun nu toch vriendelijk verzoeken om op te hoepelen. Jij moet rusten,' zei Jelle beslist. Hij drukte een kus op haar voorhoofd en stond op. 'Mensen, willen jullie de slaapkamer verlaten?' zei hij met stemverheffing. 'Chantal en Esmeralda moeten gaan slapen.'

'Esmeralda slaapt al,' riep zijn schoonzus Lauren, de op één na jongste van het stel, jolig. 'Daar hoeven we niet voor weg, dat kind van jullie slaapt overal dwars doorheen.'

'Hoe is het mogelijk?' grinnikte Barbara. 'De mijne waren niet zo makkelijk als baby. Die beginnen nu pas lang en diep te slapen, nu ze in de puberteit zitten. Ik krijg ze 's morgens met geen stok hun bedden uit.'

'Cleo en Bente zijn ook van die slaapkoppen,' beweerde Lauren, doelend op haar twee dochtertjes van drie en één jaar. 'Het zit dus toch in de genen.'

'De genen van de familie Korenaer dan,' bemoeide Marja zich ermee. 'Als aangetrouwd lid van deze familie kan ik er weleens jaloers op zijn. Je wilt niet weten hoe vaak ik 's nachts wakker lig terwijl Roy naast me ligt te snurken. En Tessa is pas acht, maar zij doet vrolijk mee aan het snurkconcert bij ons thuis.'

'Erg vervelend voor je, maar praat daar in de huiskamer maar verder over.' Jelle legde Esmeralda bij Chantal in haar armen en

dreef zijn schoonfamilie de slaapkamer uit.

Alsof hij een stel schapen naar de slachtbank leidt, dacht Chantal plezierig bij zichzelf.

‘Slaap lekker, schat,’ riep Aafke, haar moeder, nog. Vanuit de deuropening blies ze een handkus richting het bed.

Met een zucht sloot Jelle de deur achter haar.

‘Hèhè, even rust. Je weet dat ik gek ben op je familie, maar soms word ik ook gek ván ze. Hoe halen ze het in hun hoofd om met tien man sterk op kraamvisite te komen, amper twee uur nadat je bevallen bent? En als Martine en Jan niet toevallig dat ding van zijn werk hadden vandaag, waren het er twaalf geweest. Het scheelt nog dat ze hun kinderen allemaal niet meegenomen hebben.’

‘Gelukkig was het een vlotte en makkelijke bevalling. Ik voel me prima,’ beweerde Chantal.

‘Dat zal best, maar dat wil ik ook graag zo houden en dat gaat niet lukken met dat gekkenhuis constant om je heen. Jij gaat lekker slapen nu,’ beval Jelle. ‘Wil je Esmeralda bij je houden of zal ik haar in haar wieg leggen?’

‘Nee, laat haar maar lekker bij me,’ besloot Chantal. Ze legde de baby zo naast zich neer dat ze haar aan kon kijken. Een aanblik waar ze nu al geen genoeg van kon krijgen. Wat een wonder was het toch, zo’n kindje. Al die maanden dat ze in haar lichaam geleefd had, had ze zich er geen voorstelling van kunnen maken, toch voelde het heel natuurlijk nu Esmeralda er was. Nog maar net drie uur oud, maar nu al zo geliefd. Het voelde of ze er altijd al was geweest.

‘Doe je wel voorzichtig?’ vroeg Jelle bezorgd. ‘Pas op dat je niet op haar gaat liggen of dat ze onder het dekbed terecht komt.’

‘Natuurlijk.’ Chantal trok Jelle naast zich op het bed. ‘Blijf nog even bij me. Mijn familie redt zich wel beneden, die zorgen zelf wel voor hun koffie. We zijn nog helemaal niet met zijn drieën geweest, hier wil ik even van genieten.’

Jelle liet zich niet lang smeken. Hij kroop gezellig naast Chan-

tal op het bed, met Esmeralda tussen hen in. Samen bewonderden ze de bolle wangetjes, de lange wimpers en het getuitede mondje van hun nog maar net geboren dochter. Chantal voelde zich warm en week worden vanbinnen. Dit was een gouden moment.

‘Er stroomt gewoon puur geluk door mijn aderen,’ fluisterde ze. ‘Kijk nou eens, Jelle. We hebben nieuw leven gemaakt samen. Hoe bijzonder is dat?’

‘Heel bijzonder,’ beaamde hij. ‘Ik heb zo’n bewondering voor je, hoe je je door die bevalling heen hebt geslagen. Dat zou ik je nooit na kunnen doen.’

‘Ze zeggen niet voor niets dat de mensheid uit zou sterven als mannen moesten bevallen,’ grinnikte Chantal.

‘Dat is iets wat ik onmiddellijk geloof. Wij mannen doen graag stoer, maar ik moet er niet aan denken om zelf een kind op de wereld te zetten.’

‘Het viel me nog mee. Ik heb de afgelopen maanden de gruwelijkste verhalen gehoord, dus ik was op het ergste voorbereid. Tien uur weëen opvangen en drie kwartier persen schijnt heel vlot te zijn voor een eerste kind.’

‘Mijn moeder noemde het een bevalling uit het boekje toen ik haar net aan de telefoon had,’ zei Jelle. ‘Mijn ouders zijn er trouwens om een uur of twee. Ze nemen wat lekkere broodjes mee voor een late lunch, beloofde mijn moeder.’

‘Hè ja. Een broodje filet americain of een pistoletje met brie,’ zei Chantal verlangend. Het water liep haar al in de mond bij de gedachte. ‘Dat heb ik zo lang niet mogen eten.’

‘Als dat het maar waard was,’ lachte Jelle.

‘Absoluut.’ Teder streek Chantal met haar wijsvinger over het wangetje van Esmeralda. De baby trok in haar slaap haar neusje op en vertrok haar mondje. Ze moesten er beiden om lachen.

‘Ze protesteert nu al. Dat wordt er eentje waar we onze handen aan vol krijgen,’ voorspelde Jelle alvast.

‘Ze lijkt op jou,’ ontdekte Chantal. ‘Jij kunt ook zo’n gezicht trekken als iets je niet bevalt.’

‘Maar nooit als jij me aanraakt.’ Voorzichtig boog Jelle zich over Esmeralda heen om Chantal een zoen te geven. ‘Ik hou van je,’ fluisterde hij. ‘Van jou en van ons meisje. Ik had nooit verwacht dat het zo intens zou zijn om een kind te krijgen. Tot vanmorgen aan toe was het nog abstract voor me, maar nu... Ik kan me nu al niet meer herinneren hoe ons leven was voor haar komst.’

‘Dan is je kortetermijngeheugen er wel heel erg slecht aan toe,’ plaagde Chantal hem om haar ontroering te maskeren.

‘Ze hoort bij ons,’ verklaarde Jelle simpel.

De deur van hun slaapkamer kierde open en kraamverzorgster Saskia keek om het hoekje.

‘Alles goed hier?’ informeerde ze.

‘Kan niet beter,’ antwoordden Jelle en Chantal tegelijkertijd.

‘Ik zie in ieder geval een lief tafereeltje.’ Saskia kwam nu helemaal binnen en controleerde de baby. ‘Was het niet te druk voor je, die invasie? Ze zitten nu allemaal met koffie en beschuit met muisjes in de huiskamer, maar als je wilt stuur ik ze weg.’

‘Sterkte daarmee,’ grijnsde Jelle geamuseerd.

‘Ik heb geen last van ze,’ verklaarde Chantal. ‘Laat ze maar lekker kletsen en koffiedrinken. Ik wed dat er nu diverse bevallingsverhalen rondgaan tussen mijn zussen en schoonzussen.’

‘De een nog erger dan de ander,’ bevestigde Saskia. ‘Zou jij niet even gaan slapen? Je hebt nog een nachtje in te halen en straks roept dit kleine prinsesje weer om je voor haar voeding.’

‘Dat zei ik ook al,’ knikte Jelle. Hij kwam overeind van het bed en drukte nog snel een kus op Chantals voorhoofd en Esmeralda’s gezichtje voor hij de slaapkamer verliet. ‘Ik ga me in het strijdgewoel beneden storten,’ lachte hij nog.

‘Heb jij nog iets nodig?’ vroeg Saskia.

Chantal schudde haar hoofd.

‘Nee hoor, ik voel me prima en lig hier heerlijk. Als er iets is, geef ik wel een gil.’

‘Welterusten dan.’

Saskia trok de donkere overgordijnen dicht, zodat het schemerig werd in de kamer.

Het lukte Chantal echter niet om te slapen. Het geroezemoes van beneden kwam door het plafond heen. Af en toe schoot er een stem fel uit, soms klonk er ineens luid gelach op. Ze glimlachte. Het was weleens lastig om twee broers en schoonzussen en drie zussen en zwagers te hebben die zich overal mee bemoeiden, maar meestal beschouwde ze het als een voorrecht om deel uit te maken van deze grote, hechte familie. Zoals vandaag. Het was hartverwarmend dat ze allemaal, inclusief haar ouders, meteen naar hen toe waren gesneld na het bericht van Esmeralda's geboorte. Martine zou stevig balen als ze straks op haar voicemail hoorde dat ze de eerste uren gemist had, wist Chantal. Esmeralda was het zesde kleinkind in de familie. Bij de andere vijf kleinkinderen was het precies zo gegaan. Chantal kon zich nog levendig de dag van Marks geboorte herinneren, de inmiddels vijftienjarige zoon van haar oudste broer Pascal en zijn vrouw Barbara. Zelf was ze toen pas elf jaar, maar het had een onvergetelijke indruk op haar gemaakt. Op dat moment, met Mark in haar armen, had ze besloten dat ze zelf ook ooit een baby wilde. En nu, bijna zestien jaar later, was het zover en het voelde nog veel mooier, intenser en overweldigender dan ze had verwacht. Het was ongelooflijk dat dit kleine, perfecte wezentje uit haar lichaam was gekomen. Dat Esmeralda een deel was van zowel haarzelf als Jelle. Als Chantal de term 'liefdesbaby' in een blad zag staan, kreeg ze daar altijd braakneigingen van, zo overdreven en pathetisch vond ze dat klinken. Nu begreep ze echter pas goed wat ermee bedoeld werd. Esmeralda was een liefdesbaby. Bijna acht pond pure liefde lag er naast haar in bed.

Wat was ze toch een enorme geluksvogel, peinsde ze. Een echt zondagskind. Alles in het leven zat haar mee. Ze was gezond, opgegroeid in een beschermende omgeving en had een liefhebberende familie. Op school was ze populair geweest en had ze goede cijfers gehaald. De opleiding tot fysiotherapeut was haar

gemakkelijk afgegaan en de specialisatie in de geriatrie had geen problemen gegeven. Tussen de bedrijven door had ze Jelle leren kennen, waren ze getrouwd, had ze een baan naar haar zin gevonden in een verzorgingstehuis en was ze ook nog eens zwanger geworden, vrijwel direct na het moment dat ze besloten te stoppen met voorbehoedsmiddelen en de natuur haar gang te laten gaan. Zowel de zwangerschap als de bevalling was zonder complicaties verlopen. En nu lag ze hier, moe maar intens gelukkig, met een perfect gezond kind naast zich. Ook nog eens een meisje, iets waar stiekem haar voorkeur naar uit was gegaan. Ze wist maar al te goed dat het ook heel anders kon lopen in het leven. De zus die qua leeftijd vier jaar boven haar zat, hoopte al twee jaar tevergeefs op een zwangerschap. Claudia en Geert wilden niets liever dan een baby, maar tot nu toe was dat geluk hun niet gegeven. Lauren, die tussen Chantal en Claudia in zat, had inmiddels al twee kinderen en Chantal, de jongste, was nu ook moeder geworden. Een hard gelag voor Claudia. Mede daardoor beschouwde Chantal dit geluk dan ook niet als iets vanzelfsprekends, ze was zich er terdege van bewust dat het heel kostbaar was. Iets om te koesteren.

Zo ongemerkt werden haar gedachten steeds vager en zakte ze weg in een vredige slaap, waar ze anderhalf uur later uit wakker schrok omdat Esmeralda begon te huilen. Het kostte haar ongeveer een halve seconde om tot zich door te laten dringen dat het haar eigen baby was die honger begon te krijgen. Met hulp van Saskia en onder het toezien van Jelle gaf ze haar een voeding. Vlak daarna kondigde de bel aan dat haar schoonouders voor de deur stonden.

‘Wat een timing,’ prees Chantal.

‘Dat kun je wel aan mijn ouders overlaten,’ zei Jelle. ‘Die hebben daar een neus voor.’

‘In tegenstelling tot mijn familie. Zijn ze er allemaal nog?’ informeerde Chantal. Het drong ineens tot haar door dat het rustig was beneden.

‘Alleen je ouders zijn er nog,’ berichtte Jelle. ‘De rest is naar huis gegaan, maar ik geloof dat ze van plan zijn om morgen weer allemaal langs te komen. Ze waren stuk voor stuk van mening dat ze nog veel te weinig van Esmeralda hadden gezien. Nou ja, de vrouwen dan.’

Een bescheiden klopje op de slaapkamerdeur onderbrak hem. Op hun tenen kwamen Thom en Donna Schuurman binnen. Wat een verschil met haar eigen familie, kon Chantal niet nalaten stiekem te denken. Die waren een paar uur geleden luidruchtig naar binnen gestormd en ze hadden Esmeralda nog net niet uit haar handen getrokken. Thom en Donna waren bescheidener van aard.

‘Wat een prachtig kindje,’ zei Donna ontroerd nadat ze haar en Jelle had gefeliciteerd. ‘Mag ik...?’ Verlangend stak ze haar armen uit. Het was Jelle die Esmeralda van Chantal overnam en aan zijn moeder gaf.

‘Je eerste kleinkind, oma. Hoe voelt dat nou?’ vroeg hij lachend.

‘Onwerkelijk, maar ik ben op slag verliefd,’ zei Donna. ‘Dit is nog leuker dan je eigen kind vasthouden. Het kostte in ieder geval minder moeite.’

‘Daar komen wij over een jaar of dertig pas achter. Pa, jouw beurt.’

‘Nee, dank je,’ weerde Thom dat haastig af. ‘Baby’s zijn leuk spul om naar te kijken, maar ik ben altijd bang dat ik ze breek.’

Chantal lag ondertussen te stralen in haar kraambed. Ze voelde zich nog steeds prima. Haar eerste dag als moeder was nog leuker dan ze zich van tevoren had voorgesteld. Ze koesterde zich in de belangstelling die ze van alle kanten kreeg, liet zich alle goede zorgen heerlijk aanleunen en genoot van de bewondering die Esmeralda bij iedereen opriep. Ze lag gewoonweg te gloeien van trots. Voor de zoveelste keer vertelde ze het verhaal van haar bevalling, iets waar ze tot haar eigen verbazing geen genoeg van kon krijgen. In gedachten had ze alles al talloze malen opnieuw

beleefd. De eerste wee, het paniekerige gedrag van Jelle, de komst van de verloskundige, de teleurstelling bij de mededeling dat ze pas twee centimeter ontsluiting had terwijl ze dacht al veel verder te zijn, de weënstorm die haar daarna overvallen had, de opluchting toen ze mocht gaan persen en uiteindelijk het verlossende moment waarop Esmeralda op haar borst werd gelegd. Van minuut tot minuut zat alles vast in haar geheugen gegrift. Ze wist nu al dat ze die uren nooit zou vergeten, al werd ze honderd.

Alles bij elkaar was het een vreemde, onwerkelijke dag. Voor Chantal het wist, was het alweer tijd voor de volgende voeding en een schone luier, en na een hazenslaapje en haar avondeten begon dat ritueel opnieuw.

‘Dat wordt voortaan ons leven,’ voorspelde Jelle gemaakt somber, maar met pretlichtjes in zijn ogen. ‘We stoppen er aan de bovenkant voeding in en maken vervolgens de overblijfselen daarvan schoon aan de onderkant. Als een machine.’ Met een vies gezicht rolde hij de gebruikte luier op.

‘Wacht maar. Voor je het weet, zwalkt ze ’s avonds met foute vriendjes over straat, begint ze te roken en ontdekt ze seks en drugs,’ pestte Chantal hem.

‘Is dat bedoeld om me op te vrolijken?’ vroeg hij.

‘Nee, om je te leren relativeren,’ grinnikte ze. ‘Reken maar dat je straks in haar puberteit met weemoed en verlangen terugdenkt aan haar poepluiers.’

‘Je laat het vaderschap niet echt aantrekkelijk klinken zo. En dat terwijl ik nu al zo stapelgek ben op dit meisje.’ Jelle nam Esmeralda in zijn armen en bracht haar gezichtje heel dicht bij het zijne. De liefdevolle blik in zijn ogen was zo intens dat Chantal een brok van ontroering weg moest slikken. Snel nam ze met haar mobiel een foto van dit bijzondere moment. Dat werd haar lievelingsfoto, dat wist ze nu al. Haar grote, stoere echtgenoot met zijn brede schouders en borst, waartegen de baby extra klein afstak. Esmeralda, slechts gekleed in een luier, keek met grote ogen omhoog naar haar vader. De donkere achtergrond en het

licht van de schemerlamp dat van opzij kwam, maakten een klein kunstwerk van deze afbeelding. Chantal nam zich ter plekke voor deze foto te laten vergroten en mooi in te lijsten. De perfecte herinnering aan deze unieke, eerste dag met hun kindje.

Aan het begin van de avond belde Martine, haar oudste zus. Jelle had haar inmiddels de eerste foto's van Esmeralda al op haar mobiel gestuurd.

'Meid, wat een juweeltje,' schreeuwde Martine enthousiast. 'Maar moest het nou echt per se vandaag? Had je niet één dagje kunnen wachten?'

'Nou, ik ben blij dat ik de bevalling achter de rug heb en er niet nog aan hoeft te beginnen,' antwoordde Chantal nuchter.

'Was het erg zwaar?' vroeg Martine meelevend. Hoewel ze zelf geen kinderen had en ook geen verlangens koesterde in die richting, was ze altijd erg betrokken bij de zwangerschappen binnen hun familie.

'Viel mee, maar het zal nooit mijn hobby worden,' grinnikte Chantal.

'We komen morgen op kraamvisite,' beloofde Martine. 'Ik heb zo'n verschrikkelijk schattig jurkje gekocht. Waarschijnlijk is ze er in een mum van tijd uitgegroeid en zal ze het amper dragen, maar ik eis alvast een foto waarop ze het aanheeft.'

Lachend verbrak Chantal de verbinding. Dat was Martine ten voeten uit. Altijd druk, enthousiast en onpraktisch, maar ondanks het leeftijdsverschil van zeven jaar al zolang ze zich kon heugen haar lievelingszus. Ze waren in bijna alles tegenpolen, toch konden ze het enorm goed vinden samen. Binnen zo'n grote familie waren er altijd wel kleine ruzietjes, strubbelingen en meningsverschillen, maar tussen Chantal en Martine zat het gewoon altijd goed. Behalve zussen waren ze ook elkaars beste vriendinnen.

De verloskundige die de bevalling had begeleid, Karen, stak in de loop van de avond nog een controlebezoek af.

'Je bent een modelkraamvrouw,' prees ze nadat ze hartslag, bloeddruk en temperatuur had gemeten en Chantals buik had

gevoeld. ‘Hoe is de eerste dag verlopen?’

‘Prima. Esmeralda drinkt goed en heeft bijna niet gehuild. Ik hoop dat het zo blijft,’ antwoordde Chantal.

‘Dat hoop ik ook voor jullie. Verder nog vragen? Onzekerheden? Problemen?’

‘Nee hoor. Ze is weliswaar ons eerste kindje, maar ik heb meer dan genoeg ervaring met baby’s. Ik heb zo vaak op mijn neefjes en nichtjes gepast.’

‘Schroom in ieder geval niet om me te bellen als er iets is wat je niet vertrouwt of niet weet,’ zei Karen. Ze sloeg Jelles aanbod voor koffie en beschuit met muisjes af en stond op. ‘Morgen kom ik nog een keer langs.’

Zodra ze vertrokken was, kropen Jelle en Chantal dicht tegen elkaar aan in bed, met Esmeralda op Chantals borst. Chantal wilde dit moment wel voor eeuwig vasthouden, maar ze voelde haar ogen al dichtzakken. De afgelopen weken had ze slecht geslapen omdat haar buik haar enorm in de weg zat, en vannacht had ze geen oog dichtgedaan vanwege de bevalling. Dat begon nu zijn tol te eisen. Haar hoofd voelde vreemd licht aan, in tegenstelling tot haar oogleden, die wel van lood leken. Net voor ze echt in slaap viel, liet Esmeralda echter van zich horen. Haar gehuil liet Chantal geschrokken opveren.

‘Tijd voor een voeding en een luier,’ zei Jelle monter. ‘Alweer. Dat zei ik toch al? Het ritme van deze dame gaat ons leven beheersen, let maar op.’

‘Ja, heerlijk,’ zei Chantal. Er verscheen een brede lach op haar gezicht. Terwijl ze de luier verwisselde, voelde ze een golf van liefde door haar lichaam stromen. Het voelde of ze eindelijk echt compleet waren. Door de komst van Esmeralda waren ze ineens een gezin, in plaats van een stel. Ze was doodmoe, haar lijf voelde aan alsof ze wekenlang stenen had gesjouwd en ze had pijn in haar buik en haar rug. Maar ze was gelukkig. Gelukkiger dan ze ooit eerder in haar leven was geweest.